

SÍNTESI i ACCIÓ

CINQUENA ÈPOCA n° 1
hivern-primavera 2000

	Editorial : pàg.1
País Valencià: Els acords amb el PSPV-PSOE : pàg.3	
comarques: Esquerra Unida en els Ajuntaments del País Valencià: pàg.5	
Països Catalans: Les Illes Balears després Eleccions Autònòmiques: pàg.6	
Espanya: Eixos del Programa Electoral d'Esquerra Unida-IU : pàg.8	
Europa: El muro invisible de Berlín : pàg.9	
la Mediterrània: Demolició de cases palestines : pàg.11	
en portada: De Seattle a Washington : pàg.12	
RedNet: Colombia en la cruïlla : pàg.13	
moviment obrer: A vueltas con las pensiones (financiació) : pàg.14	
moviments socials: Violència contra las mujeres : pàg.15	
vida de Partit: Por un PCPV fuerte y cohesionado: pàg.16	
formació: Lenin i l'entesa al Senat : pàg.18	
i debat: Avanzar hacia las listas abiertas : pàg.20	
el PCPV denuncia: Contra la impunidad de Pinochet : pàg.22	
Resolució sobre Txetxènia : pàg.22	
el PCPV recolza: La lluita dels pobles... : pàg.23	
convocatòries: Presentació de l'especial de Nuestra Bandera sobre IU: pàg.24	
Seminari del PCPV sobre moviment obrer: pàg.24	

EDITORIAL

Les Eleccions del 12-M han estat un nou revés per EU i també per a la seua estratègia "d'unitat d'acció de l'esquerra". Varias son les causes que al nostre parer concurreixen en aquestos resultats, però tindriem que qualificar-los en principi com aleatoris, a tindre en compte per a corregir errors, a partir de la idea que els resultats estaven cantats donada la tendència a la baixa que es visualitzava en totes les enquestes després de la consulta del 13-J del 99.

1º) La baixa participació, que es consolida elecció darrera elecció, és un element preocupant a tindre en compte en l'anàlisi. Inclús com a element estudiat pel govern de torn per tal d'aconseguir millors resultats a costa dels abstencionistes d'esquerres, hem de ressaltar que en aquesta ocasió no s'ha realitzat cap campanya institucional.

2º) Incapacitat d'IU i EU per mobilitzar al seu electorat, entre altres raons per la feblesa organitzativa i per l'interiorització de la mateixa.

Las Elecciones del 12-M han sido un nuevo revés para EU y también para su estrategia de "unidad de acción de la izquierda". Varias son las causas que a nuestro parecer concurren en estos resultados, però tendríamos que calificarlos en principio como aleatorios, a tener en cuenta para corregir errores, a partir de la idea que los resultados estaban cantados dada la tendencia a la baja que se visualizaba en todas las encuestas después de la consulta del 13-J del 99.

1º) La baja participación, que se consolida elección tras elección, es un elemento preocupante a tener en cuenta en el análisis. Incluso como un elemento estudiando por el gobierno de turno para conseguir mejores resultados a costa de los abstencionistas de izquierdas, hemos de resaltar que en esta ocasión no se ha realizado ninguna campaña institucional.

2º) Incapacidad de IU y EU para movilizar a su electorado, entre otras razones por la debilidad organizativa y por la interiorización de la misma.

3º) Sobrevaloración de la idea "España es

3º) Sobrevaloració de la idea "Espanya és majoritàriament d'esquerres" sense tindre en compte els canvis que es produeixen en el teixit social influïts per l'economia, la desvertebració dels treballadors i les treballadores com a classe social, les condicions de treball, de vida, etc., la influència dels mitjans de comunicació en l'esfera de lo cultural fa que els comportaments i els valors en la societat canvien i no som capaços de percebre.

4º) El Pacte IU-PSOE no ha funcionat com a element mobilitzador, la precipitació del mateix i el context en el que es dona l'invalida davant l'electorat i s'entén més com un pacte d'interessos que com un avanç per derrocar a la dreta.

5º) El pacte a EU-IU l'hi ha representat un fre al vertiginós descens que veníem patint i ha donat a conèixer al seu candidat de forma positiva en pocs dies de pre-campanya a la majoria de la població.

6º) Campanya deficient en l'organitzatiu, reduint la il·lusió dels i les militants de IU-EU.

Davant aquest panorama, cal enfortir l'organització, fer els canvis necessaris sense que signifiqui rediscutir documents que hem analitzat com a bons, obrir les nostres propostes a la societat discutint-les obertament. Dirigir-se a totes les forces polítiques d'esquerra i als sindicats de classe.

Avançar l'Assemblea de IU, realitzar la de EU abans en el procés de la de IU evitant repeticions innecessàries de discussions, i posar-se a treballar ràpidament en els moviments socials i en la societat amb l'objectiu de crear una dinàmica que conduïska irremediablement a un posicionament comú de tota l'esquerra davant la convocatòria del 2003.

Alfred Botella, secretari general del PCPV

València, 4 d'abril de 2000

mayoritariamente de izquierdas" sin tener en cuenta los cambios que se producen en el tejido social influidos por la economía, la desvertebración de los trabajadores y las trabajadoras como clase social, las condiciones de trabajo, de vida, etc., la influencia de los medios de comunicación en la esfera de lo cultural hace que los comportamientos y los valores en la sociedad cambien y no somos capaces de percibirlo.

4º) El Pacto IU-PSOE no ha funcionado como un elemento movilizador, su precipitación y el contexto en el que se da lo invalida ante el electorado y se entiende más como un pacto de intereses que como un avance para derrocar a la derecha.

5º) El pacto a EU-IU le ha representado un freno al vertiginoso descenso que veníamos padeciendo y ha dado a conocer a su candidato de forma positiva en pocos días de pre-campaña a la mayoría de la población.

6º) Campaña deficiente en lo organizativo, reduciendo la ilusión de los y las militantes de IU-EU.

Ante este panorama, hay que fortalecer la organización, hacer los cambios necesarios sin que signifiqui rediscutir documentos que hemos analizado como buenos, abrir nuestras propuestas a la sociedad discutiéndolos abiertamente. Dirigirse a todas las fuerzas políticas de izquierda y a los sindicatos de clase.

Avanzar la Asamblea de IU, realizar la de EU antes en el proceso de la de IU evitando repeticiones innecesarias de discusiones, y ponerse a trabajar rápidamente en los movimientos sociales y en la sociedad con el objetivo de crear una dinámica que conduzca irremediadamente a un posicionamiento común de toda la izquierda ante la convocatoria del 2003.

Alfredo Botella, secretario general del PCPV

Valencia, 4 de abril de 2000

PAÍS VALENCIÀ

ELS ACORDS AMB EL PSPV-PSOE

de l'informe presentat al Consell Polític d'EUPV del 12 de febrer per
Joan Ribó coordinador general d'EUPV

(...) Sense entrar en antecedents més remots, el 19 de gener el candidat d'Izquierda Unida a la Presidència del Govern, Paco Frutos, va enviar una carta a Joaquín Almunia oferint un diàleg per trobar coincidències programàtiques posant com exemple l'exemple l'experiència francesa on socialistes, comunistes, verds i radicals han convertit en acció de govern un conjunt d'acords programàtics signats abans de les eleccions legislatives de juny de 1977 on va guanyar l'esquerra plural.

El 24 de gener, quan ja pensàvem que no quedava temps, amb les llistes fetes i amb la ratificació de les llistes feta també el dissabte anterior en el Consell Polític Federal d'IU, ens trobem amb la proposta del PSOE. No és un secret per a ningú que la primera reacció va ser d'incredulitat, màxim quan en el País Valencià el tema de l'Entesa al Senat no era nou i ens trobàvem en la situació que ens trobàvem.

Passada la sorpresa inicial i vists els esdeveniments com s'han desenvolupat no podem sinó manifestar la nostra satisfacció profunda pel desenllaç dels fets. Ens trobem en un marc que es troba perfectament encaixat dins de l'estratègia que dissenyàrem d'unitat d'acció de l'esquerra en l'última Assemblea d'Izquierda Unida i d'Esquerra Unida del País Valencià. Darrere queden en el mateix sentit les propostes fetes per Julio Anguita durant el debat sobre l'Estat de la Nació del 1998 dels onze punts programàtics per a assolir un acord. En la mateixa direcció assolírem en l'estiu del 99 un acord a nivell municipal entre EUPV, el PSPV i el BNV-EV. Per a la història recent queda la proposta d'EUPV d'una **Entesa al Senat** realitzada el passat mes de juliol.

Després d'un procés accelerat de negociació on el PS va anar rebaixant les seues exigències de que IU no es presente al Congrés en moltes circumscripcions, ens trobem al final amb la grata sorpresa d'haver-se aconseguit un **acord programàtic de govern** i una proposta de **candidatures al Senat conjuntes**. El fet evident és que aquestes eleccions es plantegen, com a conseqüència de l'acord, en una dialèctica totalment distinta a la que qualsevol observador poguera haver imaginat pocs dies abans i situa a Izquierda Unida i a Esquerra Unida en el centre del debat de la formació de govern a partir dels resultats del 12 de març.

La primera afirmació que podem fer sense cap dubte és que **Esquerra Unida ha estat precursora** de l'acord PS-IU al Senat. Precursora perquè obrírem el debat al si d'Izquierda Unida Federal i perquè s'ha plasmat a nivell federal quelcom que **nosaltres havíem plantejat** incloent als sectors nacionalistes del nostre país. Cal ressaltar que Paco Frutos, la persona que va obrir la possibilitat d'avançar en aquesta proposta a nivell federal amb la seua esmena famosa, ha estat qui ha encapçalat públicament el procés de negociació i acord.

Independentment de les intencions inicials del PSOE a l'hora de fer la proposta, si alguna cosa ha quedat clara en tot el procés ha estat el fort recolzament social i mediàtic que ha generat des del seu començament així com la gran il·lusió generada en amples capes de la població que es considera d'esquerres i que segurament una part important de la mateixa no es trobava amb massa motius per a anar a votar el proper 12 de març. Cal destacar també el desconcert i malestar de la dreta dels seus altaveus mediàtics. La seua primera reacció, prou espontània, rància i poc analitzada, suposà l'atac a un possible govern social-comunista. Només li faltava que incloguera la component "separatista" per a què a tots ens recorde arguments típicament franquistes. De continuar en aquesta direcció als pocs dies ens hagueren comparat ràpidament amb el Front Popular i algun dirigent del PP d'ací ja s'ha atrevit a comparar l'acord amb Romania.

El següent pas és qualificar l'acord com una victòria per golejada d'IU enfront del PSOE. És cert que s'ha negociat bé per part de l'equip federal d'IU! però, No n'hi ha per a tant! Aquest interès estranyen ressaltar la nostra habilitat negociadora amaga, sens dubte, la voluntat inconfessa del PP de ressaltar l'esquerranització del PSOE per a espantar el vot dels sectors que es mouen en el centre polític.

Un altre element esgrimit en contra del pacte consisteix en què "*Izquierda Unida s'ha dretanitzat*". Ho hem de deixar molt clar des d'EUPV. L'acord signat és un acord de govern a quatre anys. Per suposat no és el nostre programa, molt més ample i que va més enllà en molts aspectes i per al qual anem a fer

campanya perquè aquesta és la nostra oferta a la societat i conté els trets identificatius als quals ni volem renunciar ni volem amagar a ningú. Ara, a la vegada que això és cert, cal afirmar amb contundència que el programa comú amb el PS suposa avanços molt considerables per al nostre país des de la perspectiva de la millora de les condicions dels treballadors i treballadores i les capes populars (jornada laboral, pensions, ETTs), la defensa i millora dels serveis públics fonamentals, la defensa de llibertats bàsiques com l'avortament, la millora del model autonòmic en el camí d'un Estat Federal, dels mecanismes de votació etc.

L'acord entre IU i el PSOE té la virtualitat d'una vertadera simbiosi a nivell polític mitjançant el qual ambdues forces aporten elements que el fan creïble per a la majoria de la població. Per una banda la presència del PSOE li dóna una credibilitat a nivell internacional i, sobretot, a nivell europeu, en un món cada vegada més internacionalitzat a tots els nivells eliminant els temors que poguera generar la nostra presència. Per altra banda, la presència d'Izquierda Unida li dóna la garantia d'un govern escorat cap a l'esquerra lluny de les temptacions centristes que ha patit en el passat els governs de PSOE. Evidentment, també aportem una garantia d'honestedat en la nostra activitat política que ajuda en la mateixa direcció.

El pacte evidentment també presenta problemes que no podem ni hem d'obviar. Es queda curt en moltes de les nostres propostes programàtiques i deixa de banda altres propostes que són característiques nostres com és per exemple el tema de l'OTAN. Això ho haurem d'explicar adequadament a sectors de la població que es reconeixen en nosaltres mitjançant aquestes propostes no incloses en l'acord i que podrien veure el pacte com una renúncia excessiva per part nostra. Presenta també riscos de vot útil que hem de saber mesurar i tractar amb cura. Per això és molt important que tota la direcció d'EUPV explique el contingut del mateix i, sobretot, el seu significat: és un acord d'investidura per a governat durant quatre anys. No és el nostre programa que haurem defensar en la seua integritat durant la campanya electoral.

Però cal fer també una altra reflexió que és molt positiva. El pacte ha trencar una anormalitat espanyola respecte a Europa. En la Unió Europea són freqüents i habituals els mecanismes de col·laboració entre les diverses forces polítiques que es reconeixen en l'esquerra social. Els casos més cridaners i pareguts al nostre són els de França i Suècia, encara que hi ha mecanismes de col·laboració semblants en Itàlia, Portugal i Finlàndia. La confrontació entre forces d'esquerra només té un precedent comparable i ja antic en Grècia motivat per greus processos de corrupció política. Sens dubte, l'acord que acabem de fer ací és totalment homologable al que es fa en la majoria de països de la Unió Europea i està en les antípodes d'allò que ha fet un homòleg del Partit Popular en el cas recent del nou govern d'Àustria.

El pacte té una última virtualitat: col·loca davant les seues pròpies contradiccions l'estructura i funcionament del senat obligant a una revisió i reforma de mateix en profunditat per a deixar de ser una cambra de segona lectura i poca activitat política i passar a ser na vertadera cambra territorial que afronte d'una vegada per totes el paper de les Comunitats Autònomes dins d'Estat Espanyol i la necessària evolució cap a un nou model d'Estat que volem que s'apropi cada vegada més a una estructura **Federal**.

El fet d'haver estar precursors de l'acord al Senat ens ha generat alguns problemes d'adaptació a la nova situació estatal. De la nit al matí ens vérem obligats a retornar a la situació d'abans de trencar les negociacions per a constituir l'Entesa amb el Partit Socialista intentant ajuntar el pre acord que teníem amb el BNV-EV amb aquesta formació política. Malauradament no va ser possible tornar a la situació original tant per la posició poc flexible del PSPV com del BNV. Tampoc van ajudar els dubtes estratègics que suposava aquest acord per al BNV. Hem de dir amb claredat que des d'EUPV férem tots els esforços possibles (i, per a molts, per damunt d'allò que semblava raonable) per ajuntar ambdues posicions. La resposta, com és conegut, va ser negativa i ens va obligar a optar per un dilema que volíem evitar però que en cas de produir-se només podíem respondre en el sentit que férem. Entre **una Entesa amb possibilitats molt reals d'aconseguir nou senadors d'esquerres i progressistes** el 12 de març i una Entesa amb el BNV que, malgrat totes les seues avantatges i simbolisme per al futur, tenia un caràcter electoral simbòlic, no teníem altra opció. La posició dels Verds volen a última hora trencar el seu acord amb el BNV al Senat per a anar amb nosaltres confirma els dubtes que la posició del BNV va generar fins i tot a l'interior de la coalició.

(...)

Durant aquesta campanya hem d'eixir tota Esquerra Unida com una sola persona a convèncer a totes les valencianes i valencians que el compromís amb Esquerra Unida és el compromís més útil per a tornar la capacitat de decisió als ciutadans, per a frenar la influència de tots aquells centres de poder aliens als canals democràtics, per a dipositar en mans del poble els instruments democràtics de poder que li pertanyen. És el compromís més útil per a aconseguir la societat de plena ocupació, necessària per a assegurar els drets socials suficients, per a garantir un futur i un present digne per als nostres joves, per a fer un país més habitable i construir una política més participativa. Apostem d forma decidida per moralitzar la gestió dels assumptes públics i ens comprometem a que l'acord amb el PS siga una realitat favorable als interessos i necessitats dels nostres treballadors, pensiones, joves i donen en el Parlament.

COMARQUES

ESQUERRA UNIDA EN LOS AYUNTAMIENTOS DEL PAÍS VALENCIANO

Juan Ramón Motoso Fernández

Los resultados electorales de las Elecciones Municipales y Autonómicas supusieron para EUPV la constatación de un retroceso electoral que se venía anunciando en diferentes encuestas. Entre las causas, los ataques constantes desde el interior y el exterior a IU y a Julio Anguita que era presentado como trasnuchado, visionario y sectario, culpabilizándolo de la falta de entendimiento entre la izquierda. De poco servía que la dirección de IU, por medio de su Coordinador, hubiesen hecho en más de una ocasión gestos y propuestas para buscar el entendimiento programático que nos permitiese ganar a la derecha y poner en práctica políticas de izquierda. La estrategia bipartidista estaba puesta en marcha y, si bien es verdad que no fuimos capaces de contrarrestar en su totalidad los efectos de la misma, también es cierto que, gracias al trabajo de numerosos militantes y simpatizantes aguantamos el envite y, aunque mermados electoralmente, EU salió de las elecciones como una fuerza necesaria para el gobierno de muchos municipios del País Valenciano.

La falta de mayorías en muchos entes locales obligaba a entendimientos que permitiesen su gobernabilidad. Desde EU se lanzó al resto de fuerzas que se reclaman progresistas o de izquierdas una propuesta programática que sentara la base de gobiernos de carácter progresista. El PSPV-PSOE y el Bloc aceptaron, llegándose a un acuerdo que, por su contenido y efectos, fue altamente positivo; se aceptaron gran parte de los ejes programáticos inicialmente propuestos por EU, concretándose el entendimiento en la configuración de los gobiernos municipales de numerosos Ayuntamientos. En ningún caso se imponía el mismo, siendo en las propias localidades donde se concretó, de acuerdo con sus características específicas. No en todos los municipios fue posible el entendimiento, si bien estos casos fueron excepciones que confirmaron la tendencia general. EUPV conseguía 15 alcaldías y entraba en numerosos gobiernos municipales, manteniendo a pesar de los resultados electorales un número similar de alcaldías y estando en más gobiernos municipales que en la legislatura anterior. De las conversaciones mantenidas con estas fuerzas políticas sólo han fallado Geldo, Polinyà, Cullera (donde el PSOE no ha colaborado). Igualmente, en Monóver, Buñol, Macastre, Silla y Yátova tampoco ha cuajado el entendimiento.

Puede afirmarse rotundamente que el acuerdo ha funcionado, siendo EU la impulsora del mismo. El camino abierto no va a resultar fácil, su cumplimiento va a depender del papel que nosotros juguemos, de cómo nos relacionemos con la sociedad, de la defensa de nuestro programa y de cómo los articulemos con los intereses de los y las ciudadanos y ciudadanas. El camino abierto es interesante, pero el objetivo sigue siendo el mismo: hacer avanzar las políticas y valores de la izquierda en la sociedad.

LES ILLES BALEARS DESPRÉS DE LES ELECCIONS AUTONÒMIQUES DEL 13J

Miquel Rosselló

Secretari General del Partit Comunista de les Illes Balears

En les darreres eleccions autonòmiques Esquerra Unida de les Illes Balears ha obtingut uns resultats que podem considerar moderadament bons.

Si partim del fet que Esquerra Unida va entrar en les Institucions per primera vegada en 1995 y que segueix essent una organització dèbil orgànicament i en presència social ens sembla acceptable el fet de que haja incrementat el seu grup en el Parlament Balear passant de 3 a 4 diputats i diputades, i mantenint la seua presència municipal encara que contínua essent molt dèbil.

Pensem que aquestos resultats s'expliquen por varies raons. En les nostres Illes pel fer de que manava el PP, Esquerra Unida ha dirigit les seues crítiques fonamentals a aquest partit i en molts casos ha estat l'abanderada de la lluita antiPP. Resultava tragicòmic veure que algun comentarista local pretenia parlar de la famosa "pinça" referint-se a qui portàvem davant els tribunals al President de la C.A. i del PP.

La consecució de la coalició amb Els Verds, a pesar de que solament es va aconseguir en Mallorca es altra raó important. Veníem treballant des de fa anys per una aliança estratègica amb l'ecologisme polític i el haver aconseguir una coalició amb Els Verds en aquesta illa es un primer pas en aquesta direcció. Tanmateix som conscients que queda molt tros que recórrer per a consolidar aquesta aliança. Ni Els Verds representen en la seua totalitat l'ecologisme polític, ni desgraciadament ells tenen la mateixa idea de la coalició comú, doncs per a ells te por ara solament un caràcter tàctic.

Altra possible raó és el fet d'haver vinculat el nostre treball institucional aquests quatre anys, amb els moviments socials, i certament les excel·lents relacions que manté Esquerra Unida amb CCOO especialment i amb la resta del moviment sindical.

Després de les eleccions del 13 de Juny es produeix un canvi important en el Govern de la Comunitat Autònoma i dels Consells Insulars que ve precedit de determinats antecedents que han anant jalonant el camí aquests darrers anys:

La destacada lluita contra la corrupció portada a cap per Esquerra Unida, de vegades fins i tot en solitari, que te el seu punt àlgid en la destitució del totpoderós President Canyellas i la foto d'aquest assegut al banquet dels acusats.

La candidatura unitària en Eivissa, PSOE, EU-Els Verds, Esquerra Nacionalista i Ecologista, i Esquerra Republicana de Catalunya que va portar al Senat a la independent Pilar Costa en 1996, avui Presidenta del Consell d'Eivissa i Formentera.

Las mobilitzacions de desembre i gener passat en defensa del territori i el medi ambient. 11.000 persones en Eivissa, una illa que compta amb 70.000 habitants, 8.000 en Menorca, i 25.000 en Mallorca, es van manifestar davant la crida del moviment ecologista amb el suport de la resta de l'esquerra social i política

I un primer de maig unitari, convocat per tots els sindicats (UGT, USO, CCOO, CGT y STEI) i recolçat pels partit d'esquerra, que es va caracteritzar per la denuncia radical de la guerra en Iugoslàvia i el suport explícit al canvio de govern autonòmic.

De totes formes el resultat del 13 de Juny es quant menys curiós, ja que els Partits de dretes, Unió Mallorquina i PP, junts tenen la majoria de los vots. Tanmateix un pacte programàtic entre el Pacte progressista d'Eivissa i Formentera, el PSOE, el PSM, Els Verds, Esquerra Unida i Unió Mallorquina dona el Govern autònom, el Consell Insular d'Eivissa i Formentera i el Consell Insular de Menorca als partits d'esquerres (PSOE, PSM, Els Verds i EU) i el Consell Insular de Mallorca a Unió Mallorquina i PSM.

Varies són las raons que expliquen aquest fenomen. Per un costat las pèssimes relacions del PP amb UM en la legislatura 1991-1995. La experiència d'una Unió Valenciana vinculada estretament al PP i que desapareix en la següent legislatura, ajuda a entendre las claus dels homes i dones de UM.

Per altre l'esgotament d'un model econòmic insostenible, el que ha aplicat el PP en les seues 16 anys de Govern, depredador del territori i del medi ambient, profundament injust en allò social, centralista en allò autonòmic i basat en la corrupció generalitzada i el clientelisme. Model contra el qual no solament es posicionava bona part de la població, sinó una part important dels poders fàctics i econòmics de las illes. En la dreta econòmica i social cada vegada eren més els que pensaven que el model estava esgotat i que la "regeneració" i recuperació de la dreta Balear passa por altres polítiques. Unió Mallorquina comparteix aquestes tesis.

Junt a això una pressió important de l'esquerra social, desitjosa d'un canvi, de tancar la nefasta etapa de 16 anys de govern del PP.

En definitiva las forces polítiques d'esquerres i nacionalistes han pactat un programa global de Govern que representa una alternativa clara al model econòmic - social que ha aplicat el PP els darrers 16 anys. Representa un canvi radical en aspectes importants com ordenació del territori, medi ambient, polítiques socials, profundització de l'autonomia, eliminació de la corrupció, major transparència i democràcia.

El programa pactat pensem que es bo, recull bona part de les nostres propostes. I es bo perquè respon a las necessitats actuals de la societat de las Illes Balears, encara que som conscients que no és un programa estrictament d'esquerres.

El resultat final del pacto fa que Esquerra Unida tinga el Conseller d'Educació i Cultura del Consell Insular de Menorca, participe sense conselleries en l'equip de govern del Consell d'Eivissa i Formentera, i siguen militants d'Esquerra Unida els titulars de les Conselleries de Benestar Social i Treball del Govern de les Illes Balears. Mentre la Consellera del Medi Ambient la ostenta una militant de Els Verds. A més tenim la Direcció General d'Habitatge i la de Consum, amén de la participació en Consorcis, Instituts i Empreses Públiques. I per últim el Senador autonòmic és un destacat militant d'Esquerra Unida.

Certament un repte apassionant i dur que va a dependre del nostre encert en el treball polític en els propers anys.

Esquerra Unida ha de ser capaç, en la meua opinió, de comprendre que la seua participació en el govern es fruit d'una política d'aliances tàctica, especialment amb el PSOE, que cal enfortir-la, però que és solament una part del seu treball.

Cal fer un bon treball polític en el Govern, amb las mirees posades en l'enfortiment d'una aliança estratègica entre l'esquerra transformadora i la esquerra social. Cal aprofitar l'ocasió per a treballar en l'enfortiment d'allò que els comunistes illencs anomenem el Bloc Nacional Alternatiu, i altres anomenes Bloc Crític Alternatiu o altres accepcions.

I això passa per consolidar i ampliar la pròpia organització d'EU posant en pràctica una política d'afiliació. Incrementar la relació d'aquesta amb els moviments socials i en especial el sindical, prestant la màxima atenció a la bona salut de la societat civil.

No es pot cometre el tràgic error que va cometre en el seu dia el PSOE de domesticar els moviments socials des de las institucions, sinó més bé tot el contrari, promoure el protagonisme de les entitats socials per a que juguen un paper d'esperó i pressió cap al govern, per a que acompleisca els seus compromisos programàtics.

Y tot això junt a una profunda lluita d'idees que en una societat molt conservadora, com la de les Illes Balears, és absolutament prioritària.

En definitiva una nova fase política que requerirà habilitat, fermesa i molt treball.

ESPANYA

EIXOS DELS PROGRAMA ELECTORAL D'ESQUERRA UNIDA-I.U.

Rafael Úbeda

Coordinador d'Àrees d'EUPV

A l'hora de posar de relleu els eixos fonamentals sobre els quals es basa el programa electoral d'Esquerra Unida-Izquierda Unida, no podem oblidar que és sobre el programa, com a nexa d'unió de la nostra pluralitat política, sobre el que han de girar les polítiques d'EU-IU.

La màxima tantes vegades emprada per Julio Anguita de "*programa, programa, programa*" mai no ha estat un gest gratuït, sinó el recordatori de què el programa uneix al voltant de propostes concretes una pluralitat ideològica que és un dels elements de distinció d'EU-IU; el programa obliga els nostres grups institucionals a fer una política lligada al compromís adquirit amb els electors i electores, amb els ciutadans i ciutadanes als què ens adrecem i als què no podem defraudar; i per últim el programa possibilita acords o desacords amb altres forces polítiques, no en funció del que eixes forces diuen ser, sinó en funció de la plasmació concreta de polítiques concretes. No podem caure en el parany de "*tots contra el PP*" sense definir prèviament les polítiques a fer després. Recordem que nosaltres sempre hem dit que eren de dretes aquells que feien polítiques de dreta, i que no ha estat només el PP el que ha fet polítiques qualificades d'aquesta manera. També el PSOE, quan ha tingut responsabilitats de govern, ha fet polítiques que hem qualificat com a dretanes, per més que des de l'oposició faça propostes que s'ha negat a dur endavant en moments en els quals podia fer-ho.

Pel que fa al Programa d'EU-IU per a les eleccions de març vinent, considerem necessari ressaltar alguns elements fonamentals del mateix.

Ens plantegem com a objectiu prioritari combatre l'atur i avançar cap a una Societat de Plena Ocupació, amb drets iguals per a tots els treballadors i treballadores que tinga en l'objectiu de la reducció de la jornada laboral a 35 hores setmanals com l'eix central.

L'actual model econòmic i social està desmantellant les polítiques socials; es disminueixen les despeses socials en sanitat, pensions, educació, prestacions per desocupació; augmenta la pobresa i l'exclusió. Des d'EU-IU defensem un Estat enfortit que desenvolupe serveis públics que repartisquen la riquesa i afavorisquen la integració social.

Des d'EU-IU defensem un model econòmic i social alternatiu que satisfaga les necessitats dels homes i dones respectant el medi ambient; que garantisca una millor qualitat de vida per a les generacions presents i futures; que aconseguisca una major igualtat i un repartiment just de la riquesa. És allò que anomenem desenvolupament sostenible.

Des d'EU-IU apostem per reformar la Constitució per tal de construir l'Estat Espanyol com una **República Federal, Plurinacional, Democràtica i Solidaria**, perquè entenem que la lliure unió federal dels pobles pot donar solució als problemes polítics derivats de la realitat plurinacional i plurirreginal de l'Estat espanyol i de la seua diversitat cultural i lingüística.

Els drets dels ciutadans i de les ciutadanes no es respectaran mentre hi hagen desigualtats de poder, estatus i recursos en raó no sols de la pertanyença a diferents classes socials, sinó en funció també de la diferència de raça, sexe, orientació sexual, discapacitats, etc...

Per a EU-IU és prioritari que l'Estat Espanyol assolisca almenys un nivell d'ingressos similar al promedi de la UE (més de 6 punts de diferència en pressió fiscal) millorant la capacitat del sistema tributari. És imprescindible reforçar la progressivitat del sistema tributari, reformant l'actual IRPF per tal de recuperar la capacitat recaudatòria i la seua progressivitat, i corregint el desequilibri entre les aportacions de les distintes fonts de renda per tal de beneficiar els salaris front el capital.

L'Estat social s'està desmantellant mitjançant la venda d'empreses públiques, el foment de les empreses de treball temporal, la subcontractació dels serveis públics, la disminució de les despeses socials en sanitat, pensions, educació, prestacions per desocupació, etc...

Ens sembla imprescindible paraitzar l'actual procés de privatitzacions i promoure polítiques que retornen a la gestió i titularitat pública directa serveis gestionats per empreses privades.

València, a 22 de gener del 2000.

EUROPA

EL MURO INVISIBLE DE BERLIN

Juanjo Llorente

La caída del Muro de Berlín, el mes pasado hizo 10 años, constituye una fecha histórica que muchos se han apresurado a valorar como un hito destacado del hundimiento del socialismo en la Europa del Este y del triunfo definitivo del orden capitalista mundial. Esta interpretación, que ha presidido los fastos conmemorativos celebrados en Alemania el pasado 9 de octubre, contrasta sin embargo con una valoración menos simplista y más comprometida con los valores y planteamientos de la izquierda. Una valoración como la realizada por los camaradas Carola Freundl y Harald Wolf, dirigentes del PDS berlinés:

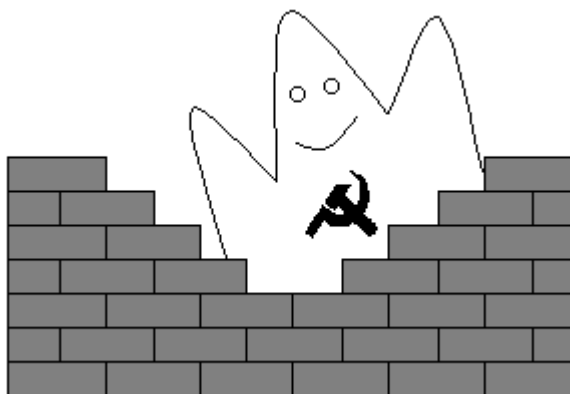
“La apertura del muro el 9 de noviembre de 1989 fue sobre todo un logro de la oposición de la RDA (Alemania del Este). La emancipación consciente por parte del pueblo de la RDA del modelo no democrático del socialismo de estado, la práctica adopción de los derechos democráticos y la voluntad de la transformación pacífica es una conquista histórica, que aún diez años después sigue siendo motivo de alegría. Pero muchas esperanzas ligadas a la caída del muro han quedado incumplidas y muchas promesas no se han materializado. La unidad interna no está consolidada ni de lejos. El postulado de la justicia social amenaza con quedarse en una frase hueca, por la política del gobierno federal. La controversia por la lista de oradores en la celebración oficial es un símbolo del dominio del oeste (la antigua RFA) en la interpretación de los acontecimientos. Aquellos que (desde la RDA) a través de una revolución pacífica establecieron las bases de la reunificación, tienen ahora que conformarse con el papel de receptor agradecido de las bondades alemanas del oeste”.

Incluso el actual canciller socialconformista Gerhard Schroeder respalda parte de este análisis cuando, en declaraciones institucionales reconoce que: "Si bien es cierto que la frontera entre el Este y el Oeste de Alemania hoy se ha hecho invisible, no se puede decir lo mismo de los límites creados por la diferencia social y económica". O sea que pese a todo la frontera permanece, o mejor dicho la fractura, y no sólo la social y económica sino también la política.

La Alemania unificada de hoy tiene 4,5 millones de desocupados, con un porcentaje de desempleo en la zona oriental (18 por ciento) que es el doble del de la región occidental (9 por ciento), lo que da una idea de los problemas y la realidad cotidiana que han de vivir estas personas. Además, en la Alemania unificada sigue en pie una auténtica "caza de brujas" de ciudadanos y ciudadanas de la RDA, por haber permanecido fieles al estado y al orden constitucional vigentes durante los 40 años de régimen fronterizo. Se trata de una persecución política, instrumentada por fiscales y juristas descendientes de significados nazis condenados tras los juicios de Nuremberg y que, como denuncia el Solikomité del IVVdN (Comité de solidaridad con las víctimas de la reunificación alemana), infringe la Ley constitucional de la RFA, sobre la soberanía de los estados y la imputación de hechos acontecidos hace décadas, así como el Tratado de Unificación por el que la ley de la RDA estaría en vigor hasta el 2 de Octubre de 1990, y las Convenciones Internacionales de Derechos Humanos que obligan a realizar juicios con las debidas garantías, considerando los hechos imputados en el marco del régimen jurídico, las circunstancias históricas y las relaciones internacionales existentes durante todo el período de "guerra fría".

Apenas un día antes de la conmemoración institucional de este 9 de noviembre, la Sala V del Tribunal Federal Alemán (BGH) confirmó la sentencia de la Audiencia Provincial de Berlín contra el ex presidente de la antigua RDA Egon Krenz y dos responsables más de su gobierno. Esta sentencia es, por el momento, el último eslabón de un proceso iniciado tras la reunificación y que ha criminalizado a docenas de ciudadanos y ciudadanas alemanes de pleno derecho: políticos, militares, juristas, miembros de los órganos de la seguridad del estado e incluso altos responsables deportivos de la extinta RDA. Impulsado bajo los auspicios, primero del anterior canciller centrista Kohl y ahora del socialista Schroder, este “ajuste de cuentas” con tintes de venganza política y personal no constituye, sin embargo, un síntoma de fuerza y superioridad occidental, tan sólo una prueba más de que la confrontación todavía permanece tras la caída física del muro de Berlín.

Desaparecidos los principales exponentes del socialismo autoritario, el “fantasma” que recorre Europa (y el mundo) anunciado por Marx y Engels permanece hoy más real que nunca hasta para los voceros del pensamiento único y los agentes del nuevo orden capitalista mundial

LA MEDITERRÀNIA

AUTORITATS D'OCUPACIÓ ISRAELIANS DEMOLEIXEN UNA CASA EN EL POBLE D'ISSAWIEH PER SEGONA VEGADA EN 10 MESOS

LAW

Societat Palestina per la Protecció dels Drets Humans i el Medi Ambient

Pel matí de Dimarts 1 de febrer de 2000, les autoritats israelians van demolir la casa de Abdi Razak Asheikh en el poble d'Issawieh en Jerusalem Est. Aquesta va ser la segona vegada que aquesta casa va ser demolida en menys de 10 mesos.

D'acord amb la informació aconseguida per LAW, un gran grup de soldats va arribar a la casa acompanyats per dos bulldozers i va enderrocar la casa. El propietari de la casa, que havia estat vivint en una vivenda llogada en Sheikh Jarrah, s'havia estat preparant per a traslladar-se a la seua casa que s'havia acabat recentment. La veïna Latifa Dirbas va declarar que durant el procés de demolició va ser enderrocat també un mur que portava a l'entrada de la casa veïna, i que havia estat utilitzada també com a entrada de la casa demolida, la qual cobria una superfície de 110 metres quadrats i pretenia acollir a 8 familiars. La seua construcció havia costat al seu propietari aproximadament 40,000 US \$.

D'acord amb la documentació de LAW, altres demolicions recents en el poble d'Issawieh han inclòs les cases de Mahmoud Dirbas, Taleb Al Kiswani, Bassam Batta, Abi Razak Asheikh, Ihab Nasser (demolida dues vegades), Hussein Khalil i Mohammad Dirbas. S'estima en 90 el número total de membres de les famílies víctimes de les demolicions esmentades.

LAW considera les recents demolicions com una violació del dret humà a la vivenda. L'acció portada a terme per les autoritats israelians mostra un desvergonyit menyspreament del dret internacional. LAW requereix la intervenció de la comunitat internacional per tal d'assegurar l'acompliment per Israel del dret internacional, i urgeix enèrgicament a les autoritats israelians a cessar la política de demolició de cases.

Haurien de ser enviades cartes de protesta a les següents adreces:

Primer Ministre
Ehud Barak
Email: pm@pmo.gov.il
fax: ++972 2 566 4838

Ministre de Construcció i Vivenda
Rabbi Ytzhak Levi
Email: sar@moch.gov.il
Fax: ++972 2 581 1904

Ministre de Justícia
Sr. Yossi Beilin
Email: sar@justice.gov.il
Fax: ++972 2 628 8618

Ministre de l'Interior
Sr. Natan Sharanski
Email: sar@moin.gov.il
Fax: ++972 2 670 1628

Ajuntament de Jerusalem
Batlle Ehud Olmert
Fax: ++972 2 629 6014

Es prega enviar còpia (cc) de totes les cartes a law@lawsociety.org; LAW - Societat Palestina per la Protecció dels Drets Humans i el Medi Ambient és una Organització No Governamental dedicada a fer avançar els drets humans a través de defensa legal. LAW està afiliada a la Comissió Internacional de Juristes (ICJ), a la Federació Internacional de Lligues de Drets Humans (FIDH) i a la Organització Mundial Contra la Tortura (OMCT) i és membre de la Xarxa Euro-Mediterrània de Drets Humans.

LAW

PO Box 20873 , Jerusalem, via Israel

Tel: (972) (2) 5833430/5833530/5833537 , Fax: (972) (2) 5833317

email: law@lawsociety.org , web site: <http://www.lawsociety.org/>

EN PORTADA

DE SEATTLE A DAVOS

La cimera de l'Organització Mundial de Comerç (O.M.C.) a Seattle va marcar el final del mil·lenni: per primera vegada, la globalització neoliberal relliscava davant dels ulls de tothom, i la mobilització social en contra de la mateixa apareixia clarament com a guanyadora.

Cal destacar en primer lloc les característiques de la mobilització: una àmplia confluència de moviments diversos (sindicals, camperols, ecologistes, anticapitalistes...) que recollien a diferents sectors socials danyats per un procés de mundialització econòmica i financera dirigit per les multinacionals i als serveis del gran capital. I una prèvia tasca de coordinació entre múltiples col·lectius, utilitzant plenament les noves tecnologies d'Internet, amb una dinàmica àmpliament participativa de base, sense un centre dirigent i amb ple respecte a l'autonomia de cada col·lectiu, dins d'unes regles de joc consensuades per tothom (fonamentalment la pràctica voluntària de diferents formes d'acció directa no violenta, entesa com aquella que no danya a cap ser viu).

Al mateix temps, els representants governamentals reunits en la cimera de l'O.M.C. topaven amb un fum de contradiccions. Els governs dels països del Centre volien imposar als de la Perifèria l'alçament de restriccions per a la circulació de capital, en la línia del fracassat Acord Multilateral d'Inversions (A.M.I.). Però al mateix temps, especialment el govern nord-americà, volien restringir les importacions procedents de països de la Perifèria que basaven el seu "avantatge competitiu" en la sobre-explotació de la força de treball en absència de drets socials i laborals. I la Unió Europea volia restringir les importacions (nord-americanes incloses) quan les condicions de producció mancaven de garanties sanitàries (cas dels transgènics) o danyaven especialment el medi ambient. I uns i altres enarboraven les reivindicacions dels manifestants com a suport de les seues propostes.

Tot això no es pot entendre sense analitzar el seu context: per una banda, si determinats governs plantejaven demandes socials ho feien perquè sentien en la nuca l'alè dels sindicats i demés

Un manifestant en Seattle alça els braços fent la senyal de la victòria mentre la policia llança pots de fum contra els manifestants

manifestants. Però per altra banda, les característiques d'aquests governs els feien susceptibles a la pressió popular, en haver sortit d'eleccions que havien donat lloc a coalicions d'esquerreres o si més no havien

Protesta davant del Fòrum Econòmic Mundial en Davos

"Pensa globalment, menja localment"

derrotat als partidaris més aferrissats del neoliberalisme.

L'esclafit de Seattle, en definitiva, significava la sortida a la llum d'una crisi del neoliberalisme que es venia desenvolupant en el darrer període, tant en l'àmbit financer com en l'àmbit polític. I marcava també la senyal del pas a l'ofensiva dels moviments internacionals contra el neoliberalisme i el capitalisme. Les protestes al voltant del Fòrum de Davos i la cimera del Fons Monetari Internacional en Washington han estat les següents fites d'aquesta ofensiva que marca l'inici del nou mil·lenni. Contribuir a la seua extensió i aprofundiment és el nostre repte.

*Davant la cimera del F.M.I.
18 d'abril del 2000*

REDNET

COLOMBIA EN LA CRUÏLLA

[Rafael Pla López](#)

Colòmbia es debateix entre una situació de guerra i un procés de pau. Un procés que no es pot entendre sense tenir en compte els seus antecedents.

Colòmbia, en efecte, és un país amb una llarga tradició no solament de lluita guerrillera, sinó de negociacions entre el govern i diferents organitzacions guerrilleres. En el passat, aquestes negociacions han conduït a diferents acords en base als quals les organitzacions guerrilleres es varen desmobilitzar i bona part dels seus components varen passar a participar en la lluita política-electoral... amb el resultat de ser massacrats per "esquadrons de la mort".

Especialment sagnant ha estat la situació patida per la **Unión Patriótica**, organització política vinculada al **Partido Comunista Colombiano** i a l'organització guerrillera de las **FARC**, que ha patit la mort de milers dels seus càrrecs públics.

Per altra banda, en la situació actual, pel que fa al govern encapçalat per **Pastrana**, es dona la confluència de tres fets:

- 1) Una indubtable audàcia del president Pastrana al comprometre en un procés negociador amb las FARC i amb l'altra organització guerrillera, el **ELN**.
- 2) Una política econòmica ultraliberal profundament lesiva per a les classes populars colombianes.
- 3) Una actitud pràctica de connivència entre l'Exèrcit governamental i els "paramilitars", que actuen normalment com a perllongació de l'Estat en la repressió dels moviments populars.

Al mateix temps, sobrevola l'amenaça d'una intervenció militar nordamericana amb l'excusa de la lluita contra el narcotràfic.

Tot això explica la extremada prudència de las FARC-EP i del ELN, que no accepten cap desmobilització de la lluita guerrillera si més no en tant no es consolide el procés de pau, condicionant aquesta consolidació a una actuació ferma i efectiva del Govern contra el paramilitars i a l'adopció de mesures socials favorables a les classes populars.

I allò realment sorprenent és que, a pesar d'aquestes difícils condicions, a pesar de la situació de guerra oberta entre l'Estat de Colòmbia i la guerrilla, que s'enfronten d'igual a igual, el procés de diàleg i negociació entre el govern i la guerrilla, especialment les FARC-EP, avança de forma original i amb importants dosis d'audàcia.

Una característica d'aquest procés és l'esforç, plantejat per les organitzacions guerrilleres i acceptat pel Govern, de fer participar en el procés a la societat colombiana, amb representació de les seues organitzacions i moviments polítics, sindicals i cívics. Si l'ELN va impulsar la Convenció Nacional, amb una àmplia participació de sectors representatius del país, les FARC-EP han concertat amb el Govern la constitució d'un conjunt de "Meses Temàtiques" amb diferents canals públics de comunicació per a recollir aportacions i propostes.

Quan la negociació avança al temps que continuen les accions criminals dels paramilitars, emparats per l'Exèrcit, contra la població, Colòmbia es troba en una cruïlla decisiva. De la fermesa i intel·ligència de les organitzacions populars, i de la solidaritat de les organitzacions democràtiques de tot el món, dependrà que la situació es decideixi en un sentit favorable a la gran majoria de la població colombiana.

MOVIMENT OBRER

A VUELTA CON LAS PENSIONES (financiación)

Jesús Sánchez Viúdez

Miembro de la Comisión de Movimiento Obrero

Durante décadas los fondos de la Seguridad Social se han utilizado para financiar medidas de fomento del empleo, prestaciones sociales y también la universalización de la sanidad. Al mismo tiempo los Gobiernos reducían las cotizaciones empresariales y presupuestaban a la baja los gastos del sistema. Con ello, las cuentas de la Seguridad Social resultaban deficitarias, se hacía necesario transferir fondos del Estado y éste resultaba acreedor de aquella, que aparecía así como causante del desajuste de las cuentas públicas. Surge de ahí el grito de lo gravoso que al conjunto de la sociedad le resulta la Seguridad Social y especialmente su partida más importante: las pensiones. La sociedad, se dice, no puede soportar ese enorme gasto y se hace necesario tomar medidas que equilibren sus ingresos y sus gastos y no lastren la competitividad de las empresas del país.

Este forma parte de los argumentos con los que se elabora el Pacto de Toledo, en el que una de las medidas adoptadas es la separación de fuentes de financiación de la Seguridad Social. El Estado financiará la sanidad, y también las exenciones de cuotas que decida el Parlamento o el Gobierno en función de las políticas de las que se deriven y las pensiones no contributivas. Las contributivas las financiará la Seguridad Social sólo con los recursos obtenidos de las cotizaciones de empresarios y trabajadores.

Dos conceptos se quiere cuestionar aquí: Uno la bondad de la separación de las fuentes de financiación. Otro, la existencia de cotización empresarial.

Respecto del primero, la separación de las fuentes de financiación, aparentemente es positiva, pues las cuotas a la Seguridad Social se emplearán exclusivamente en pagar las pensiones. Pero tiene un significado profundo de insolidaridad. Si el empleo cae, aunque aumente el PIB, cosa no infrecuente, caen las cotizaciones y habrá que ajustar la cuantía de las pensiones. La insolidaridad viene dada porque en la financiación de las mismas sólo entran las cotizaciones, no se emplean ni las rentas del capital ni las rentas salariales, a pesar de que sobre éstas últimas se sustentan injustamente los ingresos fiscales del Estado.

Ya es significativo que sean precisamente las pensiones, uno de los pilares de nuestro incipiente estado de bienestar, sea el capítulo del presupuesto del Estado que deba ser equilibrado. ¿Y la defensa? ¿Y el gasto fiscal?. Además siempre se puede presupuestar a la baja y una vez producido el gasto real aparece el déficit ficticio que se deseaba para denostar el sistema como insostenible, mientras se rebajan los impuestos a las grandes fortunas.

De la llamada cotización empresarial contra la que claman una y otra vez los empresarios, con el argumento de que lastran la competitividad y la creación de empleo. Habremos de explicar una y otra vez que no existe tal cotización empresarial. La mal llamada cuota empresarial es parte del salario (salario diferido) contabilizada como costes de personal, y que se encuentran entre los más bajos de la Unión Europea. Salario diferido que los trabajadores no cobran en la nómina, sino que es depositado para obtener una masa dineraria con la que contribuir solidariamente a pagar a los trabajadores el salario diferido en forma de pensión al finalizar la vida laboral por cualquiera de sus causas. Y como salario diferido hay que impedir que se reduzcan estas cuotas, en beneficio de cada uno de los trabajadores si queremos mantener un sistema de reparto público de pensiones, y en beneficio de la clase en conjunto para frenar transferencias de rentas al capital.

Profundizar en el estudio de la financiación pública de las pensiones (cuotas, impuestos o combinación de ambos), habrá de ayudarnos a definirnos con mayor precisión sobre el sistema a defender, a transmitir el mensaje con claridad y a proponer soluciones en los ámbitos políticos estratégicos y tácticos en que nos movemos.

MOVIMENTS SOCIALS

VIOLENCIA CONTRA LAS MUJERES **Secretaria de la dona del PCPV**

Desde hace ya tiempo, diariamente encontramos en los medios de comunicación alguna noticia relacionada con malos tratos a las mujeres. El maltrato a mujeres es una realidad general y extendida a toda la sociedad. Es un fenómeno social, con raíces y causas vinculadas a nuestra cultura, organización social y reparto de poderes públicos y privados. No es un fenómeno exclusivo de nuestro país, sino que tiene una perspectiva universal, constatada por organismos internacionales como la ONU, el Parlamento de Estrasburgo y el Consejo de Europa, entre otros.

La cifra de mujeres asesinadas es muy alto, solo en 1997 fue de 91 contabilizados, de los cuáles el 98% habían presentado denuncia y estaban en proceso de separación. Muchas mujeres retiran las denuncias antes del juicio por miedo y bajo amenazas, siendo difícil no hacerlo mientras se comparte el mismo domicilio. También es difícil muchas veces probar los hechos, ya que se producen en la intimidad y sin testigos, o los mismos muchas veces o quieren personarse en el juicio.

Por tanto es necesaria la reforma legislativa y aplicar de forma efectiva las leyes existentes. Además otro de los factores es la falta de preparación de las fuerzas de seguridad y la pasividad de los juzgados (jueces, fiscales). Es necesaria una campaña de concienciación social más la modificación de la ley 1/1996 de 10 de Enero de Asistencia Jurídica Gratuita en su Artículo 6-3º, añadiendo "*incluida la defensa en los juicios de faltas por agresiones y malos tratos*". Así como la existencia de Juzgados especializados en violencia doméstica y con una formación específica, y la creación de una Fiscalía especial contra malos tratos y agresiones.

La superación de esta situación junto a otros problemas que padecemos las mujeres pasa porque el Estado asuma su compromiso de reparto, solidaridad, atención y prevención hasta conseguir una sociedad de Bienestar. Es necesario incorporar políticas que construyan esa sociedad, objetivo irrenunciable para la izquierda, mediante:

- La reducción de la jornada laboral a 35 horas semanales camino del Pleno Empleo, repartiendo el trabajo doméstico desde la corresponsabilidad entre mujeres y hombres y la elaboración de un Plan de Empleo específico para mujeres, adoptando acciones positivas de contratación.
- Una protección social plena y la defensa de los servicios públicos (sanidad, educación, servicios sociales, vivienda,...).
- Campañas de información, concienciación y sensibilización a toda la población en general sobre el problema de la violencia doméstica.
- Fomentar actitudes educativas no violentas en la escuela mediante la coeducación y el no sexismo, erradicando contenidos de esa naturaleza en la enseñanza.
- Avanzar hacia una participación paritaria en el ámbito político e igualitaria en los ámbitos económicos, sociales y culturales.
- Adoptar medidas de reinserción laboral específica para las mujeres víctimas de violencia con profesionales cualificados.
- Creación de más y mejores casas de acogida.
- Incluir en los Presupuestos Generales del Estado un Plan de Acción de Erradicación de la Violencia Doméstica.
- Medidas de alejamiento del agresor en los procesos de Medidas Provisionales.

Con estas y otras propuestas podremos romper el círculo vicioso de la marginación y la violencia contra la mujer.

VIDA DE PARTIT

POR UN PCPV FUERTE Y COHESIONADO

Julián Cudero Hernández

Secretario de Organización del PCPV

En el 8º Congreso del PCPV celebrado en abril de 1999, apostamos por el fortalecimiento organizativo y estructural del Partido, así como por una mayor cohesión de los y las comunistas en la acción política. Con el objeto de ayudar a conseguir dichos objetivos, asumí la responsabilidad de la secretaria de Organización y Finanzas, consciente de la gran debilidad del Partido.

Era consciente de la gran tarea que se me encomendaba desde el Congreso y la Comisión Política, pero he de reconocer que me equivoque en mi valoración de la debilidad del Partido, ya que a medida que he ido tomando contacto con las organizaciones he podido constatar que la desorganización del Partido y la falta de estructuras a todos los niveles era mucho mayor de la que yo pensaba (falta de debate político, falta de estructuras locales y comarcales, bajísima participación de los y las militantes en las reuniones y asambleas). Como consecuencia de todo ello, se aprecia mucha falta de cohesión entre los y las militantes en los frentes de trabajo. Existen muchos vicios creados en la forma de trabajo y concepto del Partido, da la sensación como si el Partido se compone de departamentos estancos y que cada cual en su demarcación puede hacer lo que le venga en gana, sin tener en cuenta que el Partido somos todo uno, que debe potenciarse el debate político, democrático y participativo, y después debemos respetar las decisiones tomadas o acordadas democráticamente, a veces se considera que uno tiene la razón absoluta de todo, sin pararse y reflexionar que todos tenemos parte de razón y todos en ocasiones estamos equivocados.

Aunque pueda parecer pesimista al enunciar todo lo anterior, que nadie se preocupe, soy optimista porque no todo es negativo y porque tengo plena confianza en los y las militantes de este Partido, en que con la comprensión y colaboración de todos, superaremos con el tiempo esta situación y conseguiremos nuevamente un Partido fuerte y bien organizado, que tan necesario es para nuestra sociedad.

Hago esta afirmación porque creo que es el sentir de todos y todas los y las militantes, y porque así lo estoy constatando en las reuniones comarcales en que participo, se está creando buen ambiente, se comparten las decisiones del Congreso y se está de acuerdo con los planteamientos plasmados en los planes de trabajo y presupuestos aprobados en el Comité Nacional.

Se están realizando debates donde cada cual plantea lo que considera oportuno, algunas veces son posturas opuestas, pero ello no crea ningún problema, las discrepancias no son un problema ni tienen por qué serlo, al final de las reuniones todo el mundo coincide en que efectivamente el mejor camino a seguir es el planteado, que es un trabajo lento, difícil, pero necesario. Solo fortaleciendo el Partido y cohesionándonos los y las comunistas, fortalecemos el proyecto político.

Evidentemente el proceso puede ser más lento o más rápido según de la organización que se trate, hay comarcas que ya han renovado sus órganos de dirección, incorporando gente nueva en dichos órganos y que están funcionando satisfactoriamente, otras se están programando nuevas asambleas para elegir órganos de dirección, en otras se está analizando como extender la organización del Partido a lugares que antes existía pero que por diversas razones ahora no hay, en otras tienen grupos de jóvenes alrededor del Partido, importantísima la atención a la juventud, hay que rejuvenecer el Partido, ello significa la continuidad de nuestra organización y nuestra política, es ley de vida.

El avance en la cohesión que ya se detecta en los y las camaradas del movimiento obrero, no importa donde militen sindicalmente, así como en las relaciones entre la dirección del partido y los y las camaradas de los órganos de dirección de Esquerra Unida, son dos elementos muy importantes y confío en que la sensatez de la gente permita que este avance se extienda a todos los niveles donde realizamos nuestra acción política. Posiblemente influya el buen funcionamiento de los órganos de dirección del partido.

Recuerdo que cuando concluyó el 8º Congreso, algunos y algunas camaradas comentaban que no confiaban mucho en la dirección elegida con tres listas, incluso se dudaba de su capacidad para dirigir. Hoy día, unos cuantos meses después, yo diría que se equivocaban los que así pensaban, tenemos una dirección que dirige, tenemos una Comisión Permanente integrada por gente de las tres listas que aceptaron la responsabilidad totalmente compenetrada en la cual todo el mundo se ha olvidado de las listas y solo se piensa en como dirigir mejor el Partido, colectivamente, independientemente de lo que cada cual piensa.

Todos estos síntomas, trabajo y resultados, son los que me llevan a la conclusión de ser optimista, de confiar plenamente en nuestro Partido, en que todos vamos a hacer los esfuerzos marcados necesarios de toda índole para conseguir los objetivos, o nos fortalecemos nosotros o se fortalecen otros para destruirnos. Por ello concluyo con la siguiente frase: **"Debate, organización, estructura y cohesión, igual a un Partido fuerte"**.

FORMACIÓ

LENIN I L'ENTESA AL SENAT

Amadeu Sanchis Labiós

Secretari de Formació i Debat del PCPV

L'inici de les negociacions entre les distintes forces de l'esquerra política valenciana que possibilita la presentació de llistes conjuntes al Senat, coincideix en el temps amb la commemoració del setanta cinqué aniversari de la mort de V.I.Lenin, el revolucionari més gran del segle XX.

El que aparentment serien dos temes allunyats, el debat obert a Esquerra Unida i sobretot a la si del PCPV ha fet que una de les obres més importants de Lenin "[La malaltia infantil de l'esquerranisme al comunisme](#)" cobre una renovada actualitat, permetent-nos als comunistes tindre una ferramenta per a poder debatre aquest tema.

Front a la pregunta realitzada per la direcció d'Esquerra Unida sobre si és coherent amb els nostres plantejaments una entesa al Senat, la resposta no pot ser altra que sí. Resposta afirmativa que intentaré defensar utilitzant les tesis de Lenin.

Al seu llibre, Lenin plantetga quina ha de ser l'estrategia dels Partits Comunistes als diferents fronts de lluita, sindicats reaccionaris, parlaments burguesos, unitat amb la socialdemocràcia, etc. Però en tots aquests temes l'opinió de Lenin és semblant: tan sols amb una política oberta a la unitat d'acció podràn ser hegemònics els comunistes.

Atenent a la problemàtica que avui ens afecta, em centrare a la part en la que Lenin ataca amb virulència a aquells sectors comunistes que prefereixen aïllar-se, mantenint la seua puresa abans d'arribar a certs acords beneficiosos per a la classe treballadora.

Així Lenin front al posicionament de "cap compromís amb ningú", afirma que **"és un lamentable error qui dedueix la tàctica del proletariat revolucionari de principis com aquest: El Partit Comunista ha de conservar pura la seua doctrina i immaculada la seua independència front al reformisme, la seua missió és ser avantguarda sense detindres ni desviar-se del seu camí, avançar en línia recta cap la revolució comunista"**.

Per a Lenin aquest pensament és infantil, perquè allunya als comunistes de la realitat i és irresponsable perquè condueix a la desfeta de la revolució proletària. Per tant, Lenin es plantetga tres qüestions:

1. És necessari el compromís dels comunistes amb altres forces?. Front a l'opinió d'alguns esquerrans oposats frontalment a la mateixa idea del compromís, Lenin diu el següent: **"No és possible que els esquerrans alemanys ignoren que tota la història del bolxevisme, abans i després de la Revolució d'octubre està plena de casos de maniobra, d'acords, de compromisos amb altres partits, sense excloure als partits burguesos!. Fer la guerra per a acabar amb la burgesia internacional, una guerra cent vegades més difícil, prolongada i complexa que la més brutal guerra entre estats, i renunciar des d'un principi a tota maniobra, a tota utilització de l'antagonisme d'interesos existents entre els enemics, als acords i compromisos amb possibles aliats és algo infinitament ridícul.**

Tenint en compte que Lenin pensava en la revolució, no serà tot més senzill en el tema de l'Entesa al Senat?

2. Alguns dels companys i companyes que s'oposen a l'Entesa, afirmen que no es tracta d'un compromís sino de vulgar oportunisme. Lenin deixa molt clara quina és la diferència entre una i altra estratègia quan diu: **"Naturalment, els revolucionaris molt joves i inexperimentats, així com els revolucionaris xicotet-burguesos encara que d'edat ja provecta i molt experimentada, consideren extraordinàriament "perillós" i incomprendible, autoritzar els**

compromisos. Més endavant, Lenin afirma que " les persones ingenues i totalment faltes d'experiència es figuren que admetent els compromisos en general, desapareix tot límit entre l'oportunisme, contra el que sostenim una lluita intransigent, i el marxisme revolucionari o comunisme. Però eixes persones si encara no comprenen que tots els límits a la natura i a la societat, són variables i fins cert punt convencionals, no tenen solució possible, com no siga mitjançant un estudi prolongat, l'educació, la il·lustració i l'experiència política i pràctica".

3. L'objectiu del compromís ha de ser sempre beneficiós per a la classe treballadora, ha de suposar avanços entre la societat de parts importants del nostre programa i això, ens agrada o no, passa per acords amb altres forces polítiques. Lenin insistia, de fet, molt en aquest tema: **" De tot aquest anàlisi es despren la necessitat per a l'avantguarda del proletariat, per a la seua part conscient, per al Partit Comunista, de recórrer a la maniobra, als acords, als compromisos amb els diversos grups proletaris, amb els diversos partits dels obrers i xicotets patrons. Tota la qüestió consisteix en acceptar, aplicar aquesta tàctica per a elevar i no per a rebaixar el nivell de consciència, d'esperit revolucionari, de capacitat de lluita i de victòria del proletariat".**

En aquestes negociacions Esquerra Unida ha ficat damunt la taula propostes d'esquerra, que en cas d'eixir endavant ens situaria front a una possibilitat real que les nostres idees al voltant del model d'Estat i la reforma del Senat sortiren dels nostres papers i obriren una nova fase de debat a la societat. D'aconseguir-ho, hauriem com plantetjava Lenin, elevat el nivell de consciència (nacional i d'esquerres en aquest cas) de la classe treballadora.

Encara no sabem com evolucionaran les negociacions amb el PSPV, el BNV i Els Verds i si hi haurà acord o no, però el que no es pot negar, és que amb aquesta proposta Esquerra Unida ha trencat la seua imatge (creada des dels mitjans de comunicació capitalistes) de sectarisme i prepotència, oferint a l'electorat d'esquerres una oportunitat de saber qui és qui avui al món de l'esquerra, a la vegada que il·lusionar als treballadors i treballadores que és possible derrotar al P.P des de l'esquerra, des de polítiques d'esquerres.

Però deixem que siga el propi Lenin, el que tanque aquest article fent una crida per la unitat i contra el sectarisme: **"Obtindre la victòria sobre un adversari més poderós únicament és possible ficant en tensió totes les forces i utilitzant obligatoriament amb prudència i habilitat, la menor fisura entre els enemics, tota contradicció d'interesos entre la burgesia dels diferents països, entre els diferents grups o diferents categories burgeses que hi ha a cada país; cal aprofitar igualment les menors possibilitats d'obtindre un aliat de mases, encara que siga temporal, vacilant, inestable, poc segur, condicional. El que no comprega açò, no compren ni una paraula de marxisme ni de socialisme científic contemporani, en general. El que no ha demostrat en la pràctica, durant un interval de temps prou considerable i en situacions polítiques prou variades, la seua habilitat per a aplicar aquesta veritat, no ha après encara a ajudar a la classe revolucionària a la seua lluita per alliberar de la explotació a tota la humanitat treballadora".**

AVANZAR HACIA LAS LISTAS ABIERTAS

Antonio R. Martín Lillo

Desde la legalización de los partidos políticos en 1977, en nuestro partido y, a partir de 1986, en Izquierda Unida y Esquerra Unida, los momentos de elección o de designación de candidatos para cargos institucionales o para cargos orgánicos, han supuesto, en numerosas ocasiones, periodos de "turbulencias" internas que, en bastantes casos, han tenido su expresión pública no siempre serena ni comedida.

Con el actual sistema de designación de candidatos, estos procesos terminan casi siempre provocando problemas: sensibilidades no representadas o insuficientemente representadas, legítimas ambiciones frustradas, recelos personales de camaradas que se sienten minusvalorados o que resultan dolidos porque tal o cual dirigente no ha contado con él o no le ha propuesto, etc..., etc.

Estas situaciones provocan que quien resulta culpabilizada y, a veces objeto de oposición – oposición no siempre fundamentada, en sus inicios en diferencias políticas -, es la dirección o la mayoría de la dirección, a quién se le imputa la influencia ejercida (y que es real) sobre quienes componen las comisiones de candidaturas. Incluso no es aventurado decir que, en algunas ocasiones, como consecuencia de estos métodos de elección insatisfactorios, algunas diferencias se han tornado en divergencias. Es cierto, que la Asamblea o el Congreso correspondiente sanciona, en última instancia, tal o cual lista cerrada con su voto. Pero no es menos cierto que la parte de la militancia que se haya abstenido o votado en contra, o no haya optado por una lista alternativa, aunque acepte formalmente el resultado, se sentirá molesta o defraudada por no encontrarse adecuadamente representada.

Planteado con el loable objetivo de proponer "la mejor candidatura posible", "el equipo de dirección más coherente y cohesionado posible", "el grupo de candidatos más capacitados", el sistema de listas cerradas y bloqueadas se transforma con frecuencia en un inconveniente para la unidad real y la cohesión del partido y, por las razones antes apuntadas, tenemos "crisis" o "minicrisis" abiertas o larvadas durante meses, en los cuales se van consolidando corrientes o tendencias que sólo tendrían su razón de ser en el momento de la elección.

Por eso creo que para superar esta situación, habría que avanzar hacia formas de elección con listas abiertas.

Es verdad que, con este sistema, existe el riesgo de que la candidatura finalmente elegida pueda resultar poco funcional, en un conjunto difícil de articular para ejercer una labor de dirección colectiva y eficiente o para llevar a cabo con eficacia y brillantez tareas institucionales. Es verdad que existe el riesgo de que puedan quedar excluidos camaradas de gran valía y experiencia. Pero ¿no son preferibles estos riesgos al riesgo de tener una magnífica dirección o a un maravilloso equipo de cargos públicos con una parte del partido en situación de oposición sorda o declarada, o en situación de militancia de baja intensidad, como consecuencia del sistema de votación por listas cerradas y bloqueadas? Yo creo que sí.

Hay que confiar en el sentido común de la mayoría de la militancia. En todo caso, la dirección o cualquier militante puede ejercer su capacidad de influencia, exponiendo ante el pleno de la asamblea o del congreso, en un turno de palabras antes de la votación, sus criterios acerca del equipo que debería elegirse, sobre la base de todas las propuestas de nombres ordenados alfabéticamente.

Para garantizar el respeto a las minorías sólo se podrá votar como máximo, en cada papeleta, el 70% de los puestos a cubrir. Para garantizar el equilibrio de sexos se establecerá el número máximo de hombres o de mujeres que se pueden votar en cada papeleta (situando por ejemplo los nombres en dos columnas: candidatos y candidatas).

Es cierto que con el sistema de listas abiertas no queda excluido el riesgo de que un determinado grupo de camaradas pueda concentrar sus votos en pocos nombres. Pero, en todo caso no obtendrían más

representación de la que tendrían con lista alternativa.

En Alicante hemos experimentado ya este sistema en EU a partir de la elección de los candidatos a las elecciones municipales pasadas. Y ha dado buen resultado. En la organización comarcal del partido lo venimos haciendo ya desde hace varios años, y también ha dado buen resultado.

Merecería la pena reflexionar sobre todo esto, sopesar los pros y los contras de este sistema. Es importante buscar las formas que permitan una mayor participación de todos los militantes y, particularmente, en la elección de cargos orgánicos o institucionales.

Veure també [Sistema proporcional de llistes obertes amb clàusula de garantia](http://www.uv.es/~pla/propobga.html) en <http://www.uv.es/~pla/propobga.html>

EL PCPV DENUNCIA:

CONTRA LA IMPUNIDAD DE PINOCHET

El Partit Comunista del País Valencià:

Condena enérgicamente la resolución política del Ministro del Interior británico interfiriendo en el proceso legal contra Pinochet, coincidiendo objetivamente con los intereses de M.Thatcher. Nos preguntamos si será la Tercera Vía el camino de retorno de Pinochet a Chile.

Condenamos y denunciemos la connivencia del Gobierno de España con los defensores de la impunidad de Pinochet, tanto indirectamente a través de la intervención del Fiscal General del Estado, como directamente obstaculizando todos los recursos presentados contra la resolución del ministro Straw.

Nos solidarizamos de nuevo con los familiares de los asesinados y desaparecidos por la dictadura del general Pinochet, y manifestamos que mantenemos la exigencia, como tantos ciudadanos del mundo, de que el dictador, hoy senador vitalicio del estado chileno, sea sometido a juicio, emplazando a las autoridades de Chile a que asuman las responsabilidades que han reclamado reiteradamente ante la comunidad internacional.

Hacemos un llamamiento a la opinión pública, a los demócratas y antifascistas de todo el mundo, a urgir la puesta en marcha del Tribunal Penal Internacional, con facultad para juzgar hechos como los acontecidos en Chile.

València, 03 de marzo de 2000

Secretaría de Comunicación y Publicaciones del PCPV

RESOLUCIÓ SOBRE TXETXÈNIA

1. Considerem que el conflicte entre Rússia i Txetxènia s'hauria de resoldre per mitjans pacífics a través de la negociació i a partir del respecte als drets humans, inclòs el dret d'autodeterminació, excloent la utilització de mitjans militars i accions terroristes.
2. En aquest marc, condemnem amb rotunditat la invasió de Txetxènia per l'Exèrcit Rus i reclamem la seua retirada i el cessament immediat dels bombardejos, que estan produint incessantment víctimes civils.
3. Instem a les institucions que ens representen a promoure, tant en la Unió Europea com en la ONU, iniciatives diplomàtiques orientades a la consecució dels punts anteriors.

XII Conferència del PCPV de la Ciutat de València

València, 30 d'octubre de 1999

EL PCPV RECOLZA:

- La lluita dels pobles pel seu alliberament (Sàhara, Xetxènia, Palestina, Timor, Colòmbia...)
- La jornada laboral de 35 hores per llei
- La marxa europea contra l'atur i l'exclusió
- El treball de la Plataforma 14 d'abril per la III República
- La lluita de les dones contra la feminització de la pobresa
- L'acord IU-PSOE
- La llei d'estrangeria com a primer per a fer del nostre país una terra hospitalària
- El "0'7 i més", la condonació del deute extern i totes aquelles mesures que vagen encaminades al desenvolupament dels pobles, fent innecessària la seua emigració
- La defensa dels serveis públics, i en particular els de sanitat i educació
- La taxa Tobin contra els moviments especulatius de capital
- La campanya sindical contra la sinistralitat laboral
- I tots els moviments humans per l'emancipació

CONVOCATÒRIES

FUNDACIÓ
d'INVESTIGACIONS **MARXISTES**
del PAÍS VALENCIÀ

PRESENTACIÓ DEL NÚMERO DE *NUESTRA BANDERA* "ESPECIAL IZQUIERDA UNIDA"

Dilluns 15 de maig del 2000

7 hores de la vesprada

C/Traginers, 7 (Polígon de Vara de Quart)

amb

Alfredo Botella, secretari general del PCPV

Manolo Monereo, responsable de formació del PCE

Pere Marset, director de Nuestra Bandera

FUNDACIÓ
d'INVESTIGACIONS **MARXISTES**
del PAÍS VALENCIÀ

SEMINARI DEL PCPV

6 de maig del 2000

Av. Peset Alexandre, 129, baix, València

MOVIMENT OBRER

10 h.matí	Estructura de classes a l'Estat Espanyol	<i>Daniel Lacalle</i>
4 h.vesprada	L'estratègia del PCE al moviment obrer	<i>Javier Alcázar</i>